

in moja kri je res pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem... Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.«

Takile otroci, kakor ste vi, morajo dosti, dosti jesti. Posebno pa kruha. Saj si zdravega otroka še misliti ne moremo brez kruha. Kadar slikar slika zdravega, veselega otroka, mu naslika v roke velik kos kruha.

Deček ali deklica, ki hoče na duši ostati zdrav, čist, svet, biti otrok božji, mora tudi uživati kruh božjih otrok, Jezusa v svetem obhajilu, pa ne samo enkrat, ampak večkrat — vsak dan, če je le mogoče, vsaj vsak teden je pa le mogoče. Otrok, ki ne mara jesti, ni zdrav. Le kaj bi rekla mamica, ko bi vas morala vedno in vedno siliti: »Daj, jej! Zakaj ne ješ?« Zdravi otroci so vedno lačni kruha. Otrok, ki ne mara večkrat jesti nebeškega kruha, prejemati svetega obhajila, ni zdrav na duši. Prav lahko resno zboli in pade v smrtne grehe in izgubi življenje božjih otrok. To je povedal Jezus ljudem v Kafarnavmu prav razločno: »Če ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.«

Tako hrepenenje po Jezusu bi morali imeti vedno, posebno pa še letos, ko bomo imeli v Ljubljani tako veliko slavnost in slovesnost na čast Jezusu v sveti hostiji. 28., 29. in 30. junija bo kongres ali shod za vse katoličane Jugoslavije, kjer naj se poživi in znova zaneti ljubezen do Jezusa v sveti hostiji. Prav zato vas prosim, da bi šli letos prav mnogokrat k sv. obhajilu in tista sveta obhajila darovali za srečen izid evharističnega kongresa, kakor se ta shod imenuje.

Troje jaselc.

V nebesih so se šli božič: angeli so godli, pobožni pastirji so piskali na piščali in nedolžni otroci so plesali v zlatih čevljkah. V temačnem kotu je sedel star Jud, oči so mu žarele, ko je gledal razposajeno veselje in zadovoljno si je gladil dolgo, sivo brado. Angel spreleti mimo, pojoč s srebrnim glasom »Gloria«. Zagleda starega Juda v kotu in mu zakliče: »Se greš z nami?« Starec se nasmehne: »Saj se grem. Prav vesel

sem. Veš, bil sem nekoč tesar kakor sv. Jožef in sem stesal jaselce, ki so bile v betlehenskem hlevu.«

Angel ostrmi: »Prave jaselce?«

Starec prikima: »Da, zato sem o božiču zmerom vesel. Moje jaselce, prave jaselce hranijo sedaj v Rimu. Oh takrat sem mislil, da delam jaselce za brezumno živino. Ko bi bil vedel, he, kakšne jasli bi bil naredil: lepo zrepljane in pisane.«

Svetel žarek obsije starca, ki obmolkne. Mali Jezus gleda nanj: »Tako, kakor so bile, so bile prav. Revne jasli sem hotel imeti in hvala ti!« Dvigne ročico in ga blagoslovi. Jud pade na kolena in sam ne ve, kaj bi od blaženosti.

*

»Glejte tja dol — tam, tam!« kaže mali Jezus na zemljo, na dobro mesto Grečjo. I, kaj pa je bilo tam v gozdu poleg dobrega mesta Grečja. Svetlo je bilo kakor podnevi, pa naj si je bila polnoč. Sto in sto bakel in sveč je svético. V votlini so bile postavljene jaselce. Seno, pravo seno, je bilo v njih; vol in osel sta zadovoljno žrla iz njih. Za jaselcami je bil postavljen oltar, kjer je maševal duhovnik. Zdaj, takoj za evangelijem, je stopil drug duhovnik in z jasnim glasom odpel veselo novico, da je rojen Zveličar sveta.

Tedaj pravi mali Jezus: »Dobri brat Frančišek praznuje božične praznike in mi je postavil jaselce. Prve božične jaselce so. In tako naj bo do konca sveta. Naj jih dobri ljudje postavljajo v visoke cerkve, naj delajo veselje poštenim hišam, v veselje mladim in starim.

*

Mali Jezus vstane in stegne roko: »Oče Jožef, daj mi popotno palico s križem na vrhu. Grem na zemljo.«

»Ljubi otrok,« pravi mati Marija, »tam doli je mraz. V nebesih je toplo in svetlo.«

Jezus pa vzame palico in si prepaše belo obleko. Angeli se postavijo v vrsto in hočejo z njim.

»Ostanite tukaj! Grem sam. Grem iskat jaselce, meni najljubše. Potrkal bom na vsako srce, da mi pripravi jaselce v njem. V jaselcah srca sem najrajši.«

Otrok! Tudi k tebi pride in potrka na srce. Imaš pripravljene jaselce?